

Як їдеся з Кутів до Тюдева, єсть кілька гір; межі тими є одна, котра називаєся "Овидова гора" Далі в Тюдеві єсть також кілька гір, а за Тюдевом, як їдеся дорогою понад Черемош в гори, перша гора досить висока, попід котру дорога іде, називаєся Сокільська гора. Попід ту гору іде Черемош дуже бистро і має нагін до Сокільської скали. З другого боку Черемошу, то єсть на буковинській стороні, тема при самім Черемоші жадної гори і ріка іде лагідно. В тім місці на середині Черемошу були великі камені і вода рвуча. Тож коли керманіч їхав з дарабою, мусив добре уважати, щоби не їхати в згаданім місці серединою Черемошу, тільки так кермувати, аби плив попри сам берег буковинський, аж поки не мине Сокільської гори. Коли ж керманіч неуважно їхав або заслабо кермував і дістався на середину Черемошу, то вже тоді бистрий пруд води в миг ока поніс дарабу під скалу Сокільської гори і вдарив нею о скалу та ушкодив дарабу або цілком її розбив, а часом і перевернув, так що під Сокільським найбільше було випадків смерті. Для того то Федькович в поезії "Сокільська княгиня" описує, що керманіч, чуючи чудову пісню княгині, дивиться дгорі, а за дарабу забув і Черемош на скоках розбив дарабу. Коли товариство німецьке "Goetz und Compagnie" купило Путилівщину і Ясенів, зачали більші камені в Черемоші динамітом розстрілювати, більш-менше в році 1870, як вони казали "um den Черемош flossbar zu machen", отже, також і під Сокільською горою полагодили, що тепер вже нема небезпечності, як давніше. Також і дорогу не раз вода зруйнувала під Сокільським, але тепер, я чую, в тім місці вимурували дорогу цементом, що вже не так легко вода її забере. Черемош в тім місці є тепер управильнений, що нема ані сліду давньої небезпечності.